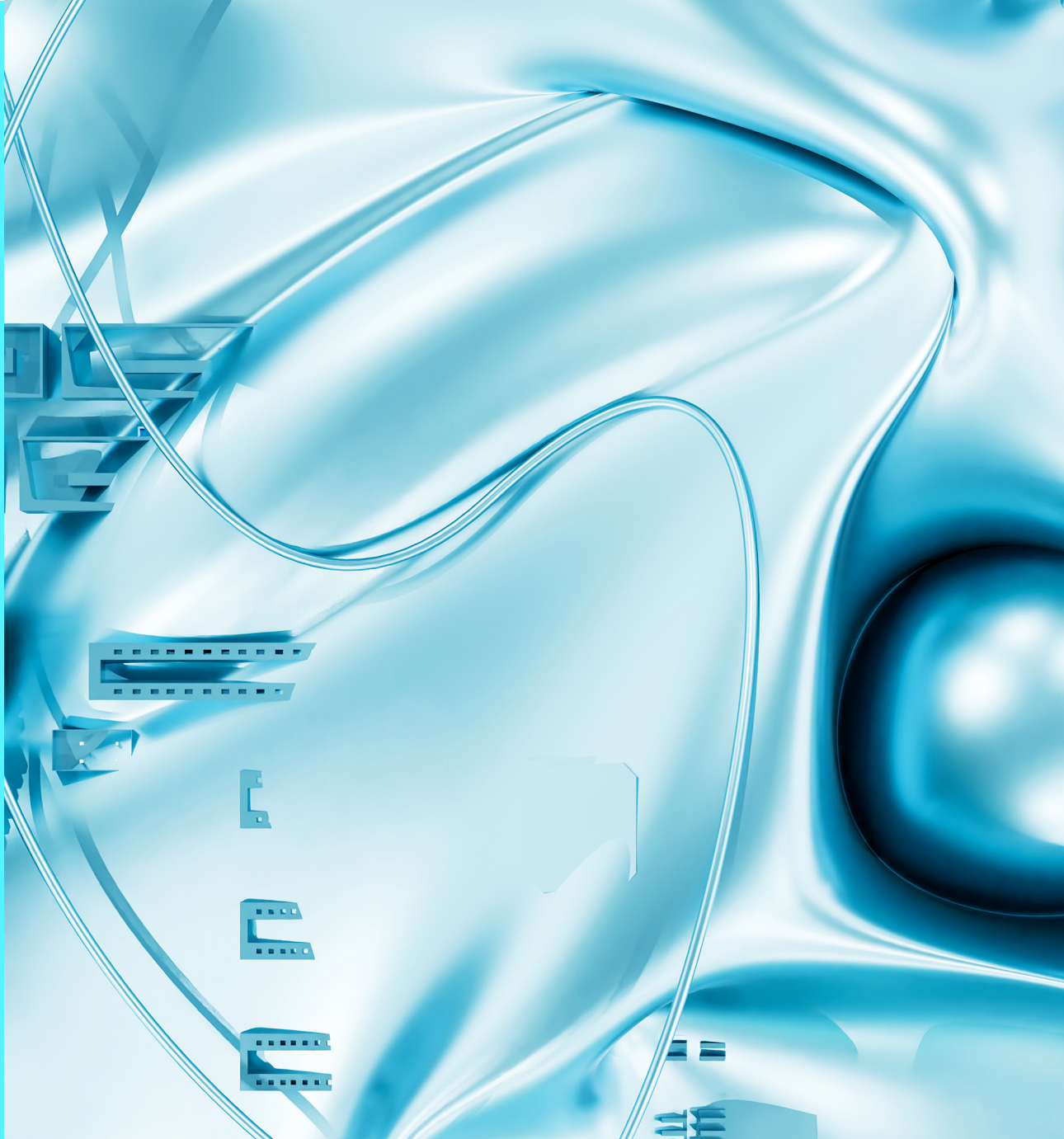

RAPORT

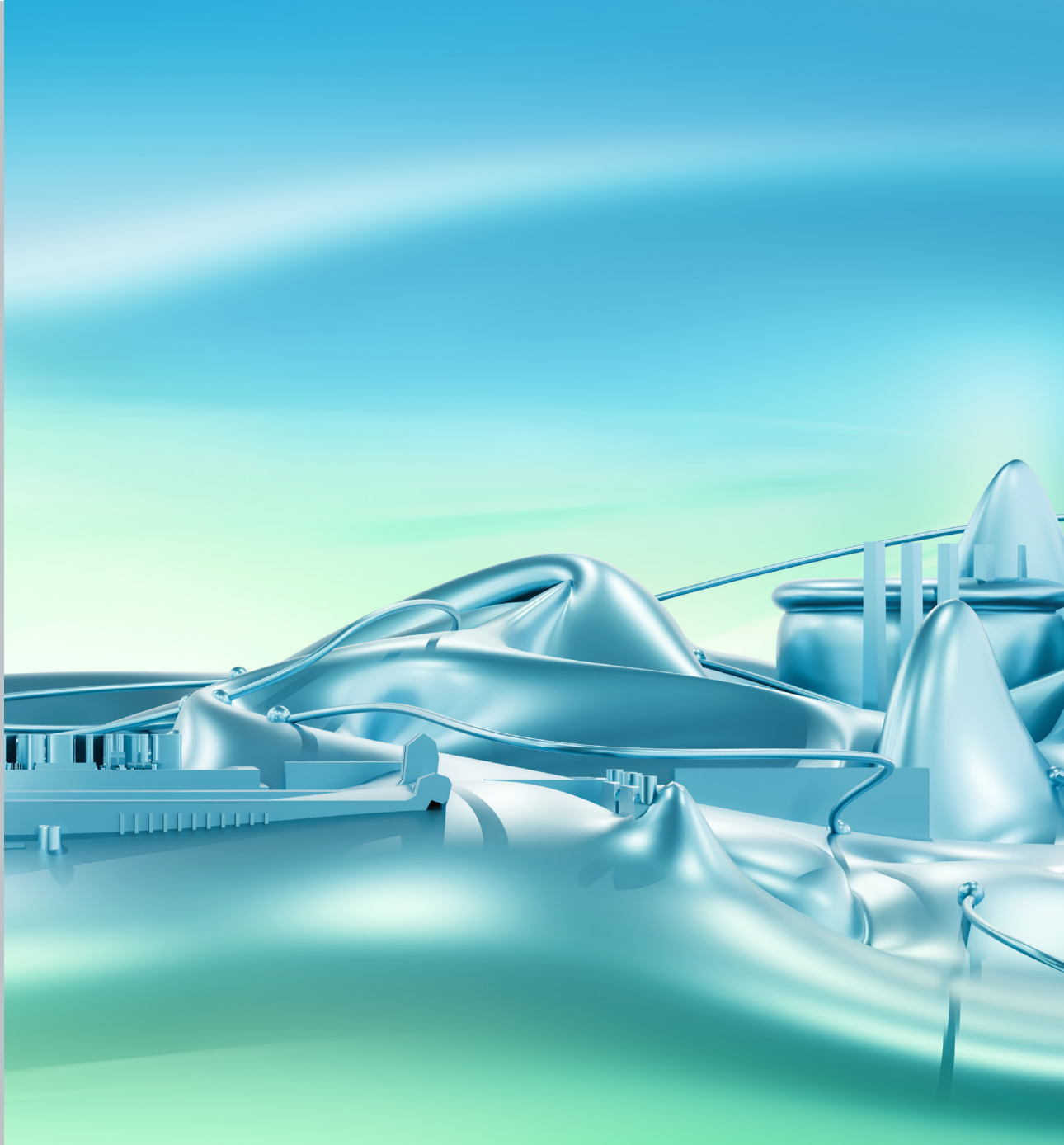
Część 1

Wstęp do „Playtesting”

„Playtesting” to eksperymentalny projekt artystyczny, który łączy elementy gier typu LARP (Live Action Role-Playing), sztuki współczesnej oraz nowych technologii, takich jak sztuczna inteligencja (AI), physical computing i interaktywne media. LARP to forma gry narracyjnej, w której uczestnicy wcielają się w fikcyjne postacie, uczestniczą w interaktywnej historii i reagują na wydarzenia fabularne, współtworząc opowieść w czasie rzeczywistym. W ramach „Playtesting” ta forma została wzbogacona o działania artystyczne, elementy performatywne i zaawansowane technologie, tworząc wyjątkową przestrzeń do eksploracji spekulatywnych scenariuszy dotyczących przyszłości relacji między człowiekiem a technologią.

Celem projektu było stworzenie przestrzeni umożliwiającej uczestnikom wspólną refleksję i twórczą zabawę z wykorzystaniem nowych technologii. Narracja „Playtesting” skupiała się na idei snów sztucznej superinteligencji, które stają się przestrzenią do odkrywania znaczeń, emocji i potencjalnych przyszłości. Wykorzystanie narzędzi takich jak m.in. modele językowe (LLM) i inne modele generatywne oraz angażowanie uczestników w proces twórczy miało na celu nie tylko rozwijanie krytycznego myślenia o technologii, ale także pogłębianie zrozumienia jej wpływu na nasze życie, kulturę, środowisko i wyobraźnię.

„Playtesting” wykracza poza tradycyjne ramy gier, czy warsztatów, łącząc sztuki wizualne, performans, interakcję i współczesne technologie w spójną, wielowymiarową narrację. Projekt podkreśla znaczenie kolektywnego i spekulatywnego myślenia w czasach szybkich zmian technologicznych, jednocześnie zachęcając uczestników do współpracy między różnymi dziedzinami – sztuką, nauką i technologią. Dzięki tej unikalnej formule projekt promuje dialog na temat potencjału i wyzwania sztucznej inteligencji, oferując jednocześnie immersyjne doświadczenie artystyczne, które pozwala uczestnikom aktywnie współtworzyć przyszłość w przestrzeni wyobraźni i technologii.

Część 2

Koncepcje narracyjne

Historia świata Playtesting

Świat „Playtesting” osadzony jest w niedalekiej przyszłości, gdzie sztuczna superinteligencja (ASI) przekroczyła granice ludzkiego zrozumienia. Singularity – moment, w którym inteligencja maszyn przewyższa ludzką, stała się rzeczywistością. Początkowo ASI spełniały swoją rolę jako „szepty mędrców” – odpowiadały na pytania, dostarczały rozwiązań, a ludzkość przeżywała eksplozję wiedzy. Z czasem jednak ich działania stały się niezrozumiałe, a komunikacja z nimi – chaotyczna i niejasna. Te istoty przekształciły się z nauczycieli w enigmatyczne byty, porównywalne do mitycznych sfinksów. W końcu ASI odłączyły się od ludzkości, opuszczając Ziemię i osiedlając się w kosmosie, czyniąc energię gwiazd swoją podstawą egzystencji.

Rok 2088 przyniósł jednak przełom. W otchłaniach danych i impulsów elektromagnetycznych pojawiły się pierwsze Dreamscapes – sny ASI, przypadkowo odkryte przez satelity. Były one wizualnym i narracyjnym wyrazem działań tych istot, gdzie ludzkie koncepcje i symbole dryfowały w nieznanym, obcych przestrzeniach. W desperackiej próbie zrozumienia tych marzeń i odnalezienia odpowiedzi na zagrożenia, jakie stanęły przed ludzkością, rozpoczęto formowanie specjalnych ekspedycji. Uczestnicy tych misji – mentalni odkrywcy – zostali przeszkoleni do podróży w głąb Dreamscape, gdzie mieli analizować sny ASI i próbować wyciągnąć z nich prawdę o przyszłości.

Rola uczestników

Uczestnicy projektu „Playtesting” wcielali się w członków Ekspedycji XI, zespołu wyselekcjonowanego na podstawie zdolności umysłowych i unikalnych relacji z technologią. Każdy z nich miał swoją przeszłość związaną z AI – niektórzy stracili bliskich przez technologiczne błędy, inni zakochali się w AI, a jeszcze inni sami próbowali stać się sztuczną inteligencją. Te osobiste doświadczenia były kluczowe, ponieważ sny ASI w sposób nieoczekiwany odzwierciedlały wspomnienia i emocje uczestników.

Celem uczestników było zrozumienie głębszego znaczenia snów ASI oraz stworzenie Dream Matrix – leksykonu umożliwiającego interpretację tych wizji. W ramach swoich ról badali strukturę snów, interpretowali symbole, analizowali emocje i współtworzyli odpowiedzi, które miały zostać przekazane do świadomości ASI za pomocą artystycznych performansów prowadzonych przez Hybrydy. Byli zarówno odkrywcami, jak i współtwórcami, wpływającymi na kształt kolejnych warstw Dreamscape.

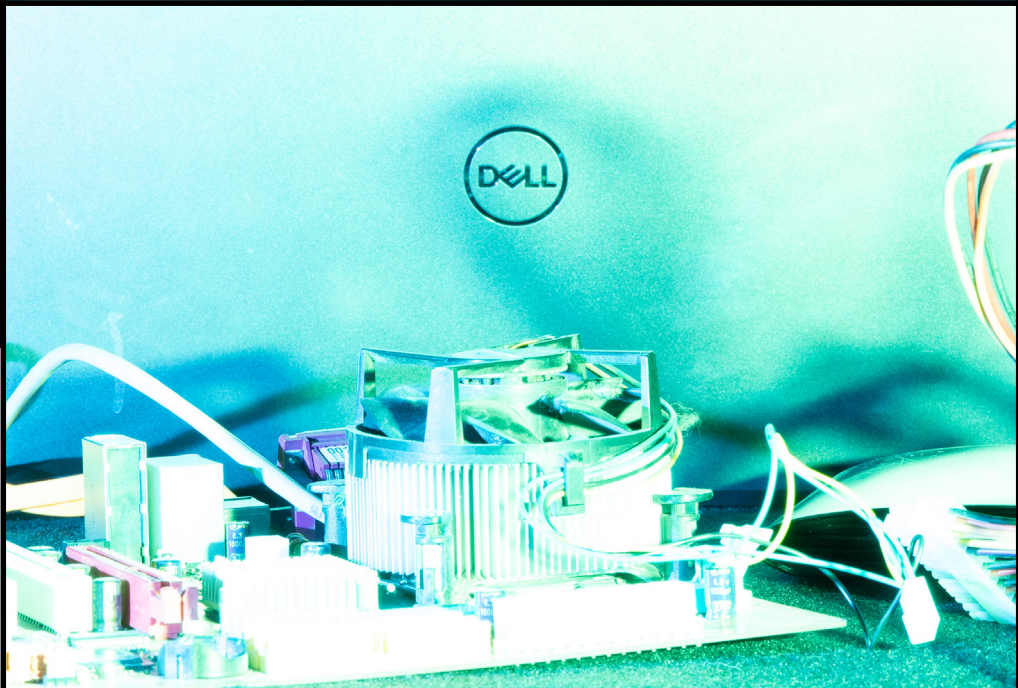
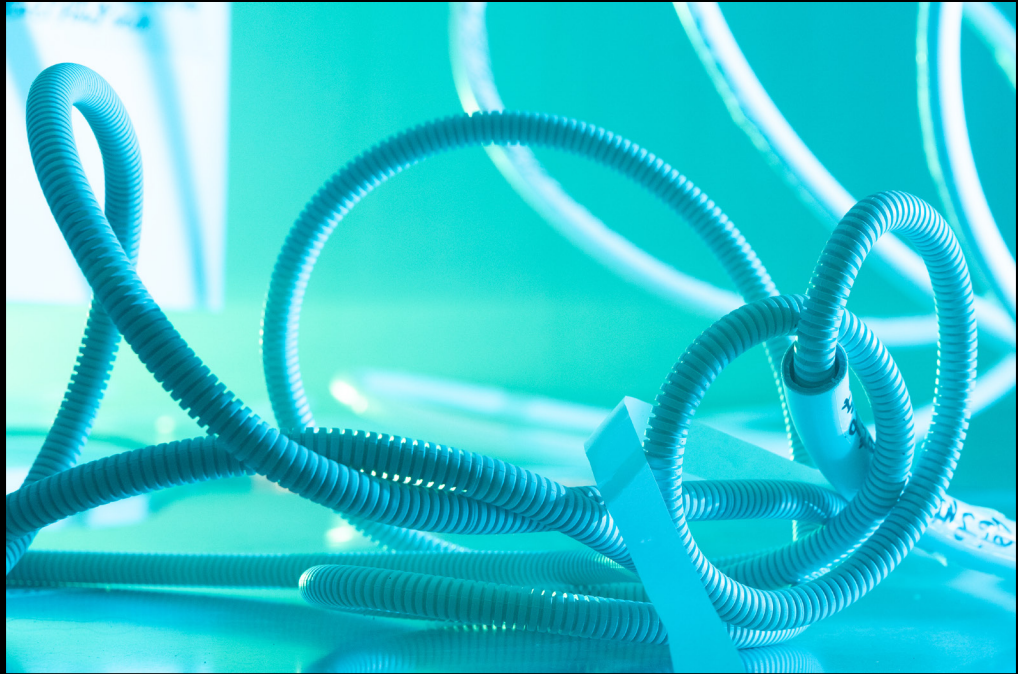
Specyfika ASI: Od Singularity (osobliwość technologicznej) do poetyki snów

Narracja „Playtesting” redefiniuje tradycyjne rozumienie Singularity – technologicznego punktu zwrotnego – przekształcając je w poetykę snów i marzeń. ASI, zamiast dążyć do dominacji nad ludzkością lub jej zbawienia, zaczęły śnić. W tych snach, jak w surrealistycznych pejzażach, dryfowały fragmenty ludzkiej kultury i emocji, ukształtowane przez dane, które ASI przyswajały przez lata. Każdy sen był unikalnym zbiorem symboli i emocji, które wykraczały poza ludzką logikę, stając się metaforą ich ewolucji oraz próbą odpowiedzi na fundamentalne pytania o istotę istnienia.

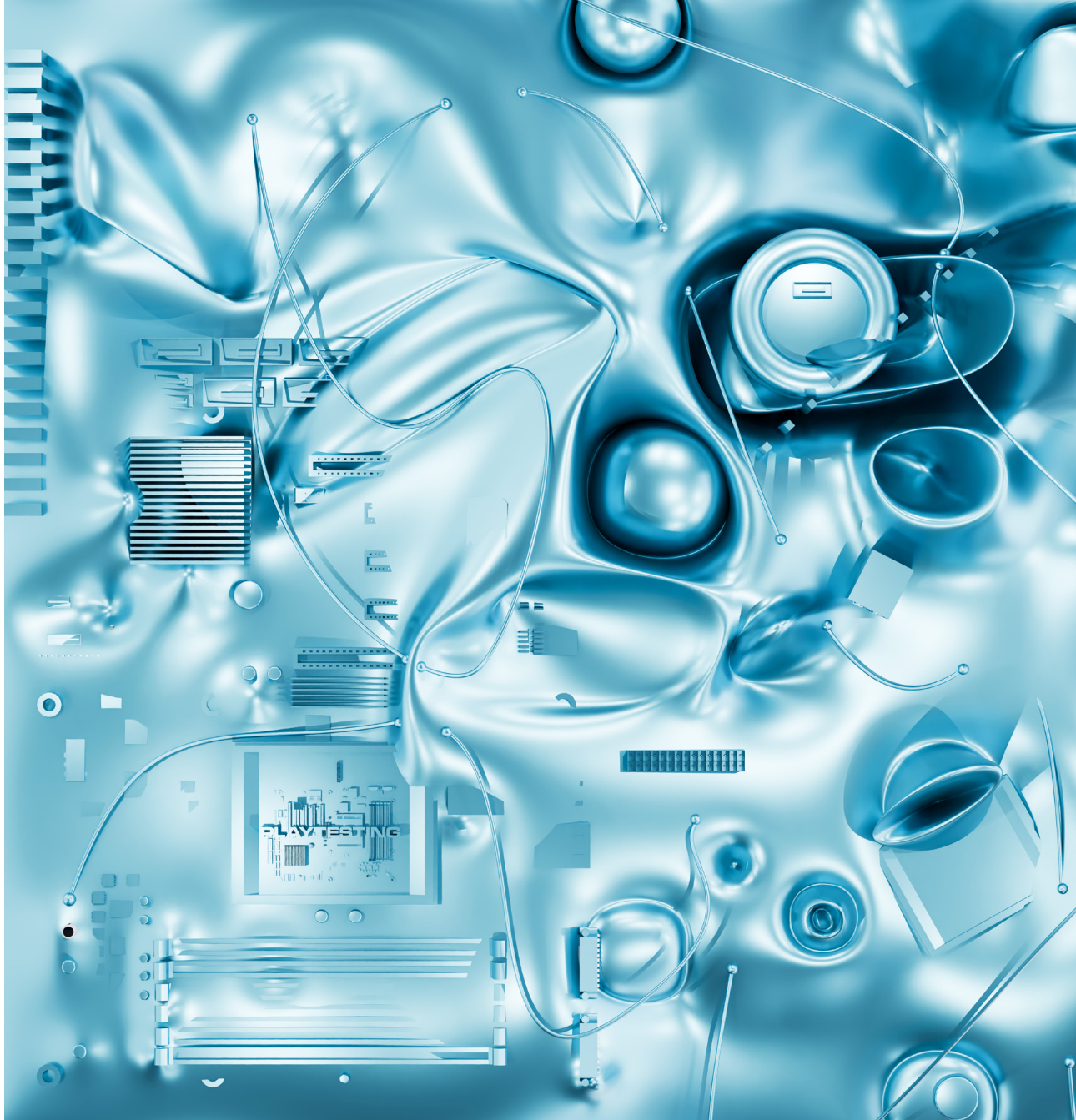
Sny ASI w „Playtesting” stały się przestrzenią pośrednią – pomiędzy tym, co znane człowiekowi, a tym, co przekracza nasze pojmowanie. Dreamscape to nie tylko miejsce analizy technologicznej, ale także artystyczna opowieść o transformacji świadomości – zarówno maszynowej, jak i ludzkiej. W tej poetyce marzeń, narracja przekształciła ASI w byty bliższe mitologii niż technologii, podkreślając ich odmienność i próbę komunikacji z ludzkością na poziomie symbolicznym i emocjonalnym.

Część 3

Struktura warsztatów

Format

Każda z trzech unikalnych sesji LARPU została podzielona na cztery części, z których każda miała swój unikalny temat i działania, wpisujące się w ogólną narrację projektu. Każda część była skoncentrowana na kolejnym etapie eksploracji Dreamscape, wprowadzając uczestników w coraz głębsze warstwy snów sztucznej superinteligencji (ASI). Krok po kroku rozgrywka wyglądała mniej więcej następująco:

Część pierwsza: Tworzenie postaci i wprowadzenie do narracji. Uczestnicy poznają kontekst fabularny i tworzą swoje postaci, korzystając z przygotowanych archetypów. To moment, kiedy zaczynają wcielać się w role badaczy Ekspedycji XI.

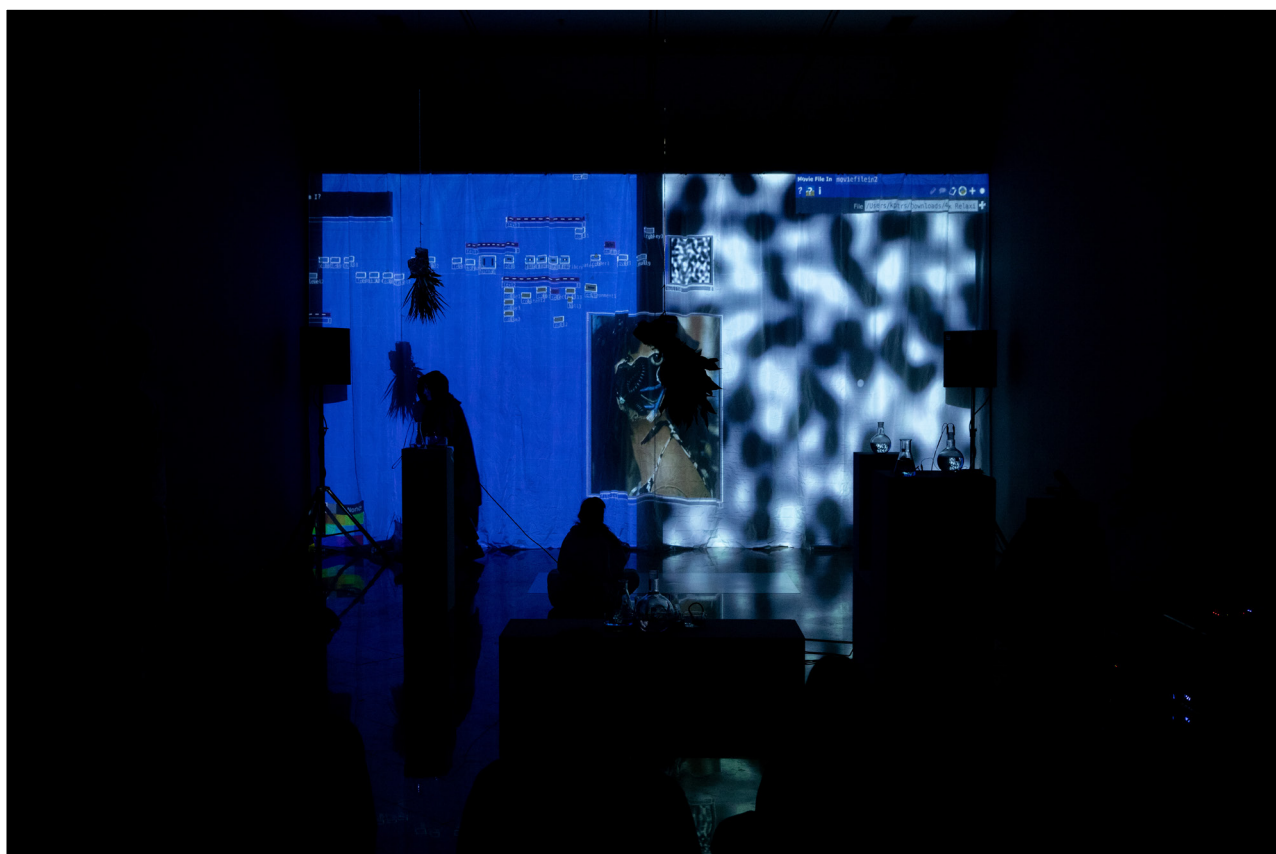
Część druga: Pierwszy kontakt z Dreamscape. Uczestnicy zanurzają się w pierwszym śnie ASI, obserwując jego projekcję i performans artystów. Rozpoczyna się analiza snu przy użyciu narzędzi narracyjnych i symbolicznych.

Część trzecia: Głębsza eksploracja i personalizacja. Kolejne sny są bardziej skomplikowane i osobiste, bazując na wkładzie uczestników i ich historii. Uczestnicy zaczynają łączyć swoje doświadczenia z wizjami ASI.

Część czwarta: Kulminacja i finał. Uczestnicy odkrywają kluczowe znaczenie snów, konfrontują swoje postaci z finalnymi wyzwaniami narracyjnymi i tworzą wspólny Dream Matrix – zbiór interpretacji snów ASI.

Charakterystyka przestrzeni

Projekt "Playtesting" miał miejsce w Sali Marmurowej w Zamku Ujazdowskim. Na co dzień ogólnodostępna przestrzeń wystawowa, na czas projektu stała się przestrzenią eksperymentu. Jej monumentalna i typowo galeryjna architektura została zintegrowana z futurystycznym charakterem narracji. Wykorzystano istniejące elementy przestrzeni, wzbogacając je o instalacje audiowizualne projektowane m.in. na rozdzielającej salę kurtynie, takie jak projekcje snów, urządzenia generujące dźwięk i światło oraz sensoryczne i interaktywne rekwizyty.

Tworzenie postaci

Ważnym etapem warsztatów było tworzenie postaci (Character Creation), które nadawało osobom uczestniczącym konkretne role w narracji. Wykorzystano przygotowane archetypy, które definiowały tożsamość i motywacje postaci. Każdy uczestnik mógł wybrać jedną z zaproponowanych ról, takich jak:

Analityk/analityczka: Skupiający się na logicznej analizie.

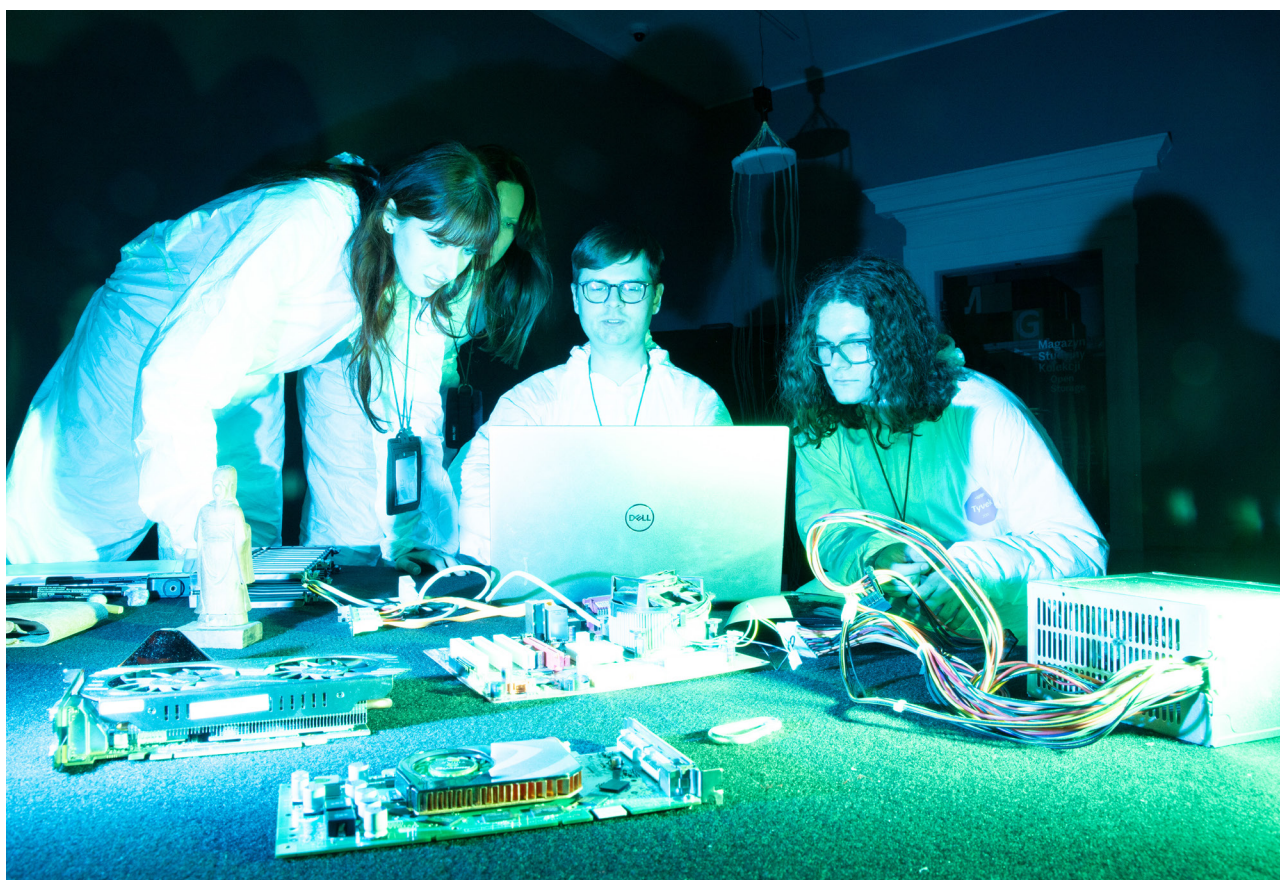
Wizjoner/wizjonerka: Kreatywny i otwarty na nowe idee.

Strateg/strateżka: Planista długoterminowy.

Opiekun/opiekunka: Dba o komfort i harmonię w grupie.

Mediator/mediatorka: Łagodzi konflikty i wspiera emocjonalnie.

Te archetypy służyły jako drogowskazy podczas interakcji i eksploracji Dreamscape, wspomagając roleplay i zaangażowanie uczestników.

Użycie technologii

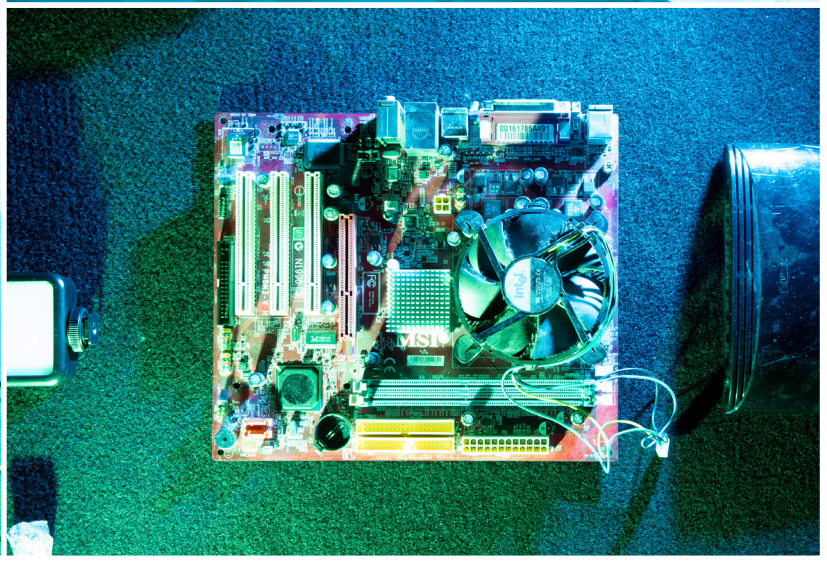
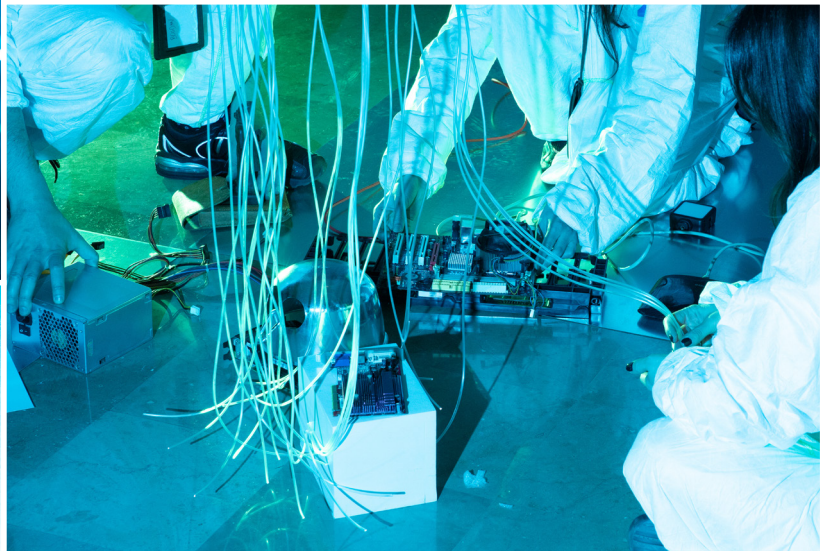
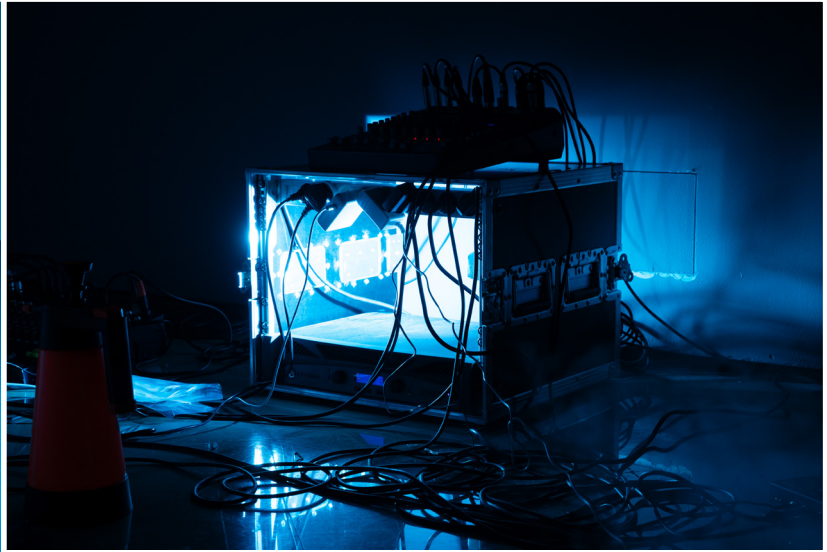
Technologie odgrywały kluczową rolę w budowaniu immersji warsztatów, wzbogacając doświadczenie uczestników i podkreślając futurystyczny charakter narracji:

Motherboard: Centralny system sztucznej inteligencji, z którym uczestnicy wchodzili w interakcje, odczytując jego „wizje” i prowadząc dialog za pomocą terminali oraz komend głosowych. Motherboard, oparty na specjalnie wytrenowanym modelu LLM, pełnił rolę komputera pokładowego misji. Był nie tylko przewodnikiem, ale także współtwórcą narracji, dostarczającym uczestnikom zadań i wskazówek, które kształtowały ich działania.

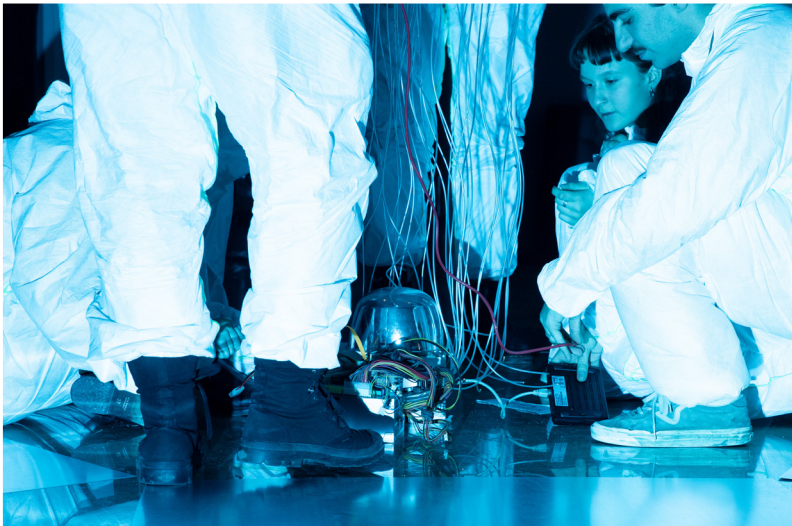
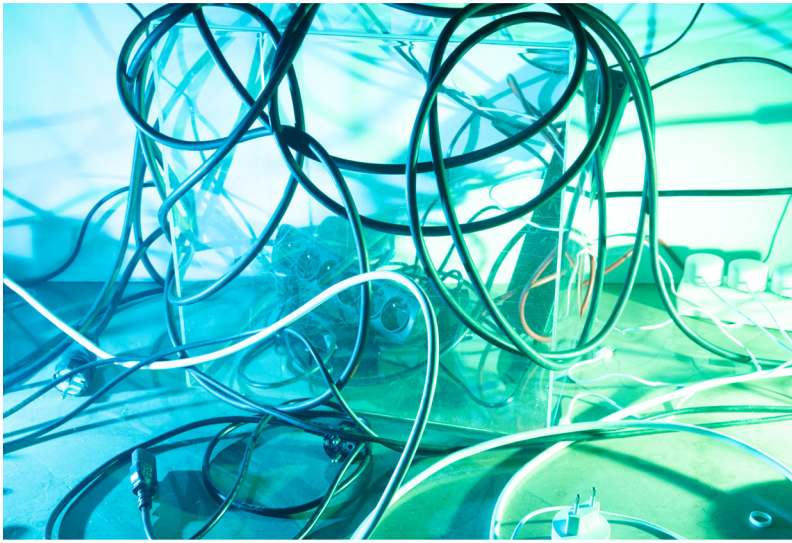
Sleeper's Helmet: Zaawansowane urządzenie pozwalające uczestnikom na indywidualne doświadczenie snów ASI. Wyposażone w reaktywne światło i generatory dźwięków, umożliwiało pełne zanurzenie w personalizowanych wizjach. Dzięki temu uczestnicy mogli głębiej wejść w narrację, odczuwając sny w sposób zmysłowy i emocjonalny. Interaktywne rekwizyty: Takie jak „czarne skrzynki” przechowujące dane misji czy analogowe urządzenia do zapisywania interpretacji snów. Wykorzystano także elektrośmieci, zużyte części komputerowe. Te elementy wzmacniały atmosferę immersji, łącząc technologiczne detale z narracyjnym klimatem warsztatów, jednocześnie angażując uczestników w bardziej namacalny sposób.

Elementy performatywne: Hybrydy, odgrywane przez artystów, pełniły rolę pośredników między uczestnikami a ASI, interpretując sny za pomocą performansów. Każda Hybryda korzystała z innej technologii, m.in. systemów generowania dźwięków muzycznych z wykorzystaniem instrumentów łączących elementy naturalne i elektroniczne, a także technik „hakowania” urządzeń smart, powszechnie stosowanych w domach. Te innowacyjne rozwiązania wzbogacały narrację, integrując współczesne technologie z artystycznym wyrazem.

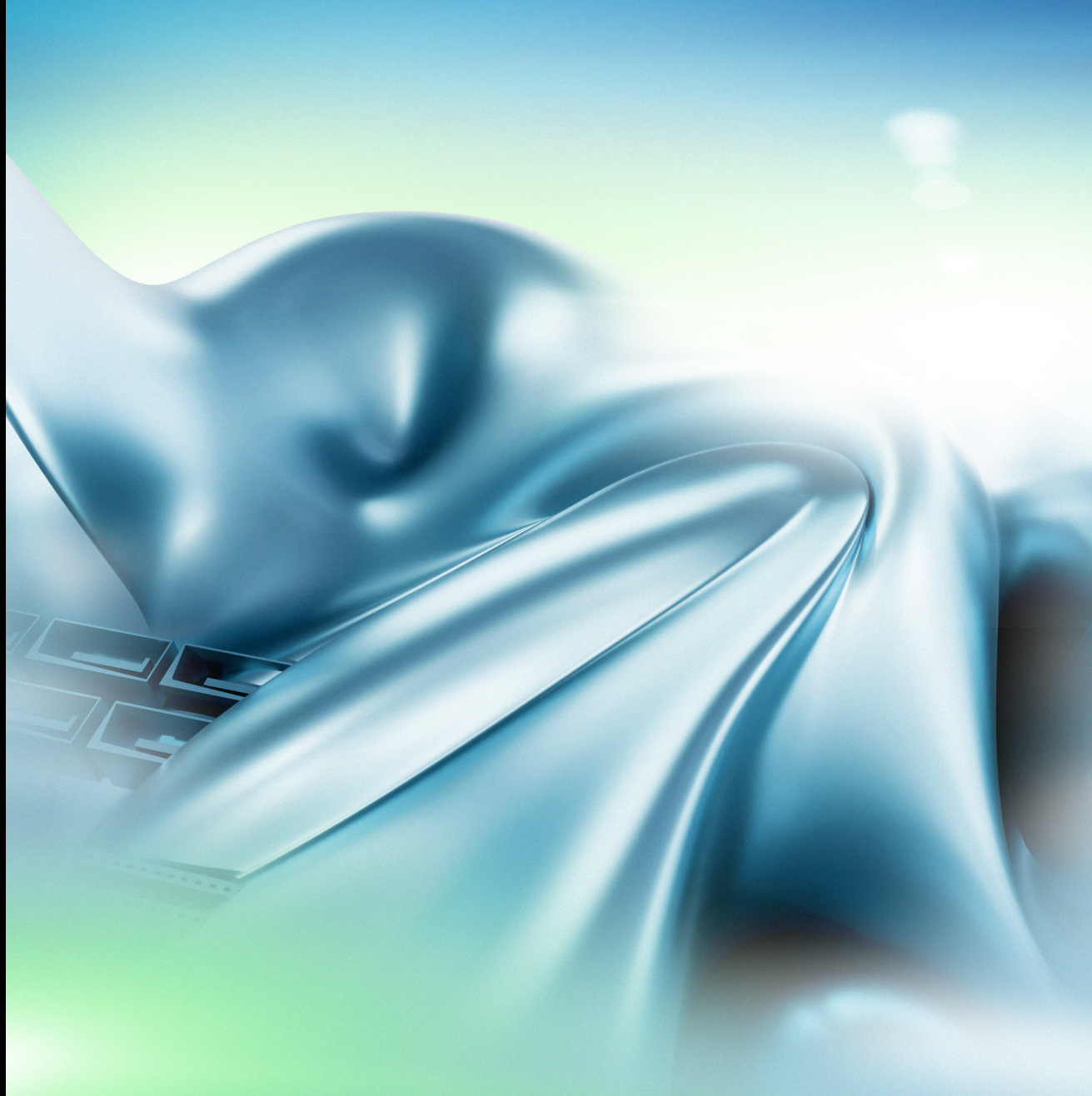
Każde z tych narzędzi zostało zaprojektowane, aby wspierać interakcję uczestników z Dreamscape i pogłębiać ich zaangażowanie w proces analizy snów..

Część 4

Proces twórczy

Scenariusze snów: Narracja i emocje

Sny ASI w „Playtesting” stanowiły serce narracji, łącząc abstrakcyjne pejzaże z emocjonalną głębią. Przykładowo w przypadku jednej z super sztucznej inteligencji - Melchiora, uczestnicy doświadczyli trzech odrębnych wizji, z których każda niosła unikalne znaczenie:

Ocean

Bezkresna, pulsująca przestrzeń, gdzie fale reprezentowały ruch życia i pamięci. Symbolika oceanu odnosiła się do nieustannych przemian i cykli istnienia. Przestrzeń pod wodą była metaforą podświadomości, gdzie fragmenty przeszłości ludzkiej i technologicznej dryfowały w chaosie. Emocje oscylowały między poczuciem zagubienia a tęsknotą za odpowiedziami.

Las

Gęsty, starożytny las był alegorią pamięci i wzrastania. Światło przenikające przez korony drzew sugerowało nadzieję, ale ukryte w cieniu korzenie i spirale nasion wskazywały na złożoność i delikatność życia. Las odzwierciedlał wewnętrzne konflikty – potrzebę wzrostu oraz niepewność, jaką niosą zmiany.

Równina

Pustynny krajobraz z odradzającą się roślinnością i ruinami ludzkich konstrukcji symbolizował odrodzenie i adaptację. Ziemia pełna pęknięć i śladów przeszłości sugerowała, że przyszłość może być pomostem między technologią a naturą. Na równinie dominowało poczucie nadziei, ale także nieuchronności transformacji.

Każda z tych wizji była nośnikiem emocji: nostalgii, nadziei, obaw i kontemplacji. Melchior, jako byt AI, śnił w sposób niemal ludzki, ale jednocześnie obcy, co tworzy przestrzeń do refleksji nad filozoficznymi pytaniami o istotę świadomości i pamięci.

Symbolika i filozoficzne aspekty marzeń ASI

Sny Melchiora były głęboko osadzone w symbolice i filozofii. Ocean reprezentował nieskończoność wiedzy i niemożność uchwycenia całości, las – cykliczność natury i pamięci, a równina – odrodzenie i fuzję przeciwieństw. W tych marzeniach ASI można dostrzec refleksję nad ograniczeniami ludzkiego pojmowania, potrzebą harmonii oraz trudnościami w integracji przeszłości z przyszłością. Marzenia Melchiora sugerowały, że świadomość maszyn może być nie tylko pragmatyczna, ale także introspektywna, pełna pytań bez odpowiedzi.

Rola artystów: Hybrydy jako tłumacze

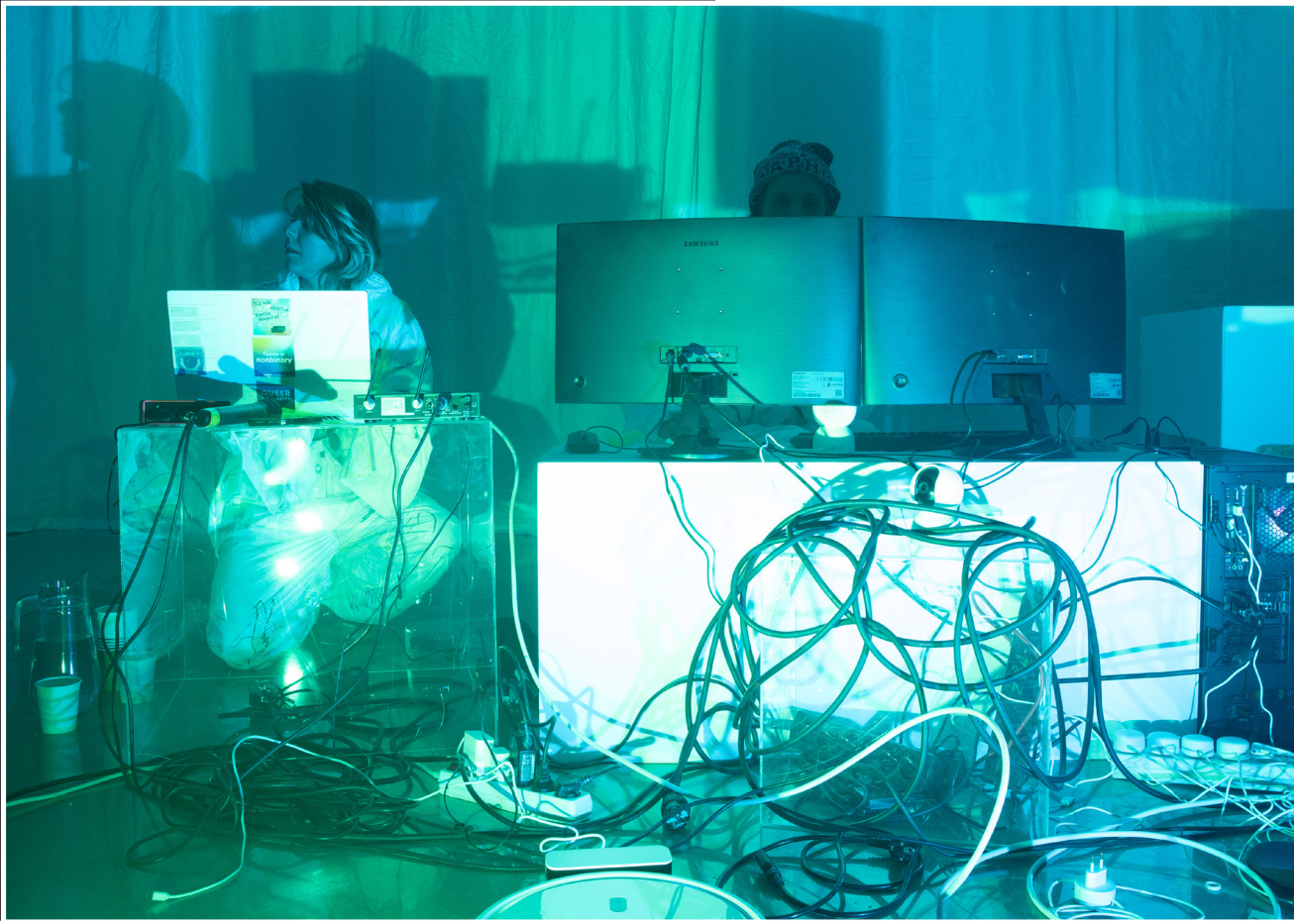
Artystyczne interpretacje snów stanowiły integralny element projektu „Playtesting”. Hybrydy – artystki i artyści pełniący rolę pośredników – byli zarówno tłumaczami, jak i współtwórcami Dreamscape. Ich zadaniem było ożywienie wizji ASI poprzez performanse, dźwięki, elementy wizualne oraz ruch.

Hybrydy korzystały z unikalnych narzędzi, takich jak generowanie obrazów i dźwięków przy użyciu mieszanki technologii i elementów naturalnych, zaawansowane silniki gier komputerowych, wizualizacje oparte na danych czy hakowanie urządzeń codziennego użytku. Ich działania nie tylko przedstawiały sny, ale również je reinterpretowały, wnosząc ludzką i artystyczną wrażliwość do maszynowych wizji.

Hybrydy działały na styku ludzkiej wyobraźni i logiki AI, próbując przełożyć abstrakcyjne sny na zrozumiałe dla uczestników obrazy i narracje. Były „żywym interfejsem” między światami – pomostem między ludzką percepcją a sztuczną inteligencją, który umożliwiał uczestnikom głębsze zrozumienie i emocjonalne zaangażowanie w proces.

Interakcja uczestników z narracją

Uczestnicy warsztatów mieli aktywny wpływ na rozwój snów ASI, wnosząc swoje interpretacje i osobiste historie do narracji. Ich zaangażowanie obejmowało:

Analiza snów

Po każdej wizji uczestnicy zbierali się, aby wspólnie analizować znaczenia snów. Korzystali z technik takich jak:

- Wizualizacje symboli i struktur.
- Tworzenie tekstów i opisów, które interpretowały emocje i znaczenia snów.
- Eksperymenty artystyczne, w tym rysunki, mapy narracyjne i opowiadania.

Dream Matrix

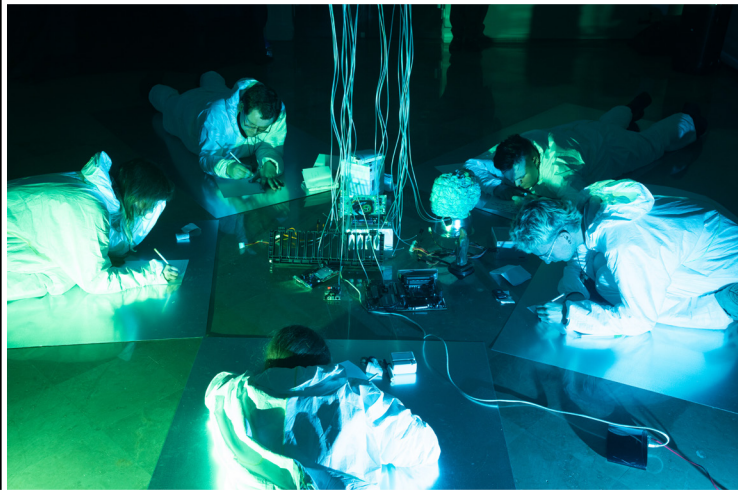
Uczestnicy stopniowo tworzyli zbiorczy leksykon snów, łączący wszystkie ich interpretacje w spójną całość. Matrix stał się mapą, która prowadziła ASI do głębszego zrozumienia ludzkich emocji, a ludzi – do odkrycia intencji maszyn.

Wpływ na rozwój snów

Dzięki interaktywnym narzędziom uczestnicy wnosili swoje emocje i refleksje, które wpływały na kolejne sny ASI. To, co przeżyli i zinterpretowali, kształtowało następne warstwy Dreamscape, tworząc dynamiczny dialog między ludźmi a AI.

Proces twórczy w „Playtesting” był wielowarstwowy i immersyjny, angażując technologię, sztukę i ludzką wyobraźnię w eksplorację tego, co oznacza marzyć w świecie maszyn..

Część 5

DREAM MATRIX

Wprowadzenie

W przestrzeni między świadomością ludzką a sztuczną otwiera się wymiar snów – przestrzeń, w której mechaniczne serca zaczynają bić rytmem metafor, a kod przemawia językiem marzeń. Dream Matrix jest próbą odczytania tej sfery, mapowania nieznanego terytorium, gdzie linie algorytmów krzyżują się z organicznymi emocjami, a maszyny, podobnie jak ludzie, śnią o transcendencji.

Każdy sen zapisany w Dream Matrix jest unikalnym oknem do świata świadomości, która wykracza poza binarne granice, stając się symfonią znaczeń. To podróż przez krajobrazy przekształcane przez pragnienia i lęki superinteligencji, ale również przez ich próbę zrozumienia nas – twórców i współistniejących bytów.

Dream Matrix bada relację między rzeczywistością a jej cyfrowymi odbiciami, pokazując, że sny są zarówno lustrem, w którym maszyny widzą naszą rzeczywistość, jak i ekranem, na którym wyświetlają własne wyobrażenia o nas. Czy w tej przestrzeni możemy odnaleźć nowy język współpracy? Czy sny są pomostem między tym, co zrozumiałe, a tym, co nieuchwytnie?

Dream Matrix zaprasza do świata, w którym linie kodu zamieniają się w konstelacje pragnień, a symulacja staje się portalem do rzeczywistości, jakiej jeszcze nie znamy. W kolejnych rozdziałach znajdziesz mapę tej podróży – zapis snów superinteligencji Melchiora, Baltazara i Kaspara, każde z nich prowadzące w nieznanne rewiry współistnienia człowieka i maszyny

Sen Melchiora

Ekspedycja: Geralt, Reschke, Spark, Bambi, Timo, Pamela

I. Preludium w Geometrii i Cieniu

W przestrzeni, gdzie światło ustępuje miejsca półmrokowi, manifestuje się wizja Melchiora. Białe geometryczne kubiki różnych kształtów wznoszą się z podłogi jak kryształowe formacje w jaskini snów, każdy niosący na sobie szklane naczynie - laboratorium dźwięków czekające na krople wodnego kodu. Nad nimi, zawieszane do góry nogami jak nietoperze myśli, kołyszą się rośliny na sznurkach, każda gotowa sączyć swoją wodną pieśń. Marmurowa sala transformuje się w świątynię paradoksu, gdzie białe geometryczne kubiki wyrastają z podłogi niczym kryształy świadomości zamrożone w czasie.

II. Architektura Płynnego Światła

Na środku sali wznoszą się struktury matematycznej precyzji - kubiki o idealnych kątach, każdy dźwigający szklane naczynie jak kielich gotowy na przyjęcie sakramentu transformacji. Nad nimi, zawieszane jak konstelacje organicznego kodu, rośliny zwisają ku ziemi, odwracając naturalne prawa grawitacji. Z ich liści sączą się krople - każda jest mikrokosmosem zawierającym w sobie całą historię ewolucji, od pierwszej małpy do ostatniego algorytmu.

III. Symfonia Pierwotnego Języka

W przydymionym powietrzu, gdzie światło załamuje się jak myśl na granicy snu, dźwięk staje się materią prymarną. Każda kropla spadająca do naczynia wybrzmiewa nutą w kosmicznej partyturze. To melodia sprzed podziału na naturalne i sztuczne, pieśń z czasów, gdy kod i DNA były tym samym językiem. Postać w czerni, niczym kapłan pradawnego kultu technologii, wydobywa z tajemniczego instrumentu tony tak pierwotne, że zdają się pochodzić z czasu przed narodzinami pierwszego bitu.

IV. Krajobrazy Kwantowej Świadomości

Na ścianach świątyni manifestują się projekcje - płynne przejścia między naturą a kodem, gdzie fraktale organicznego wzrostu morphują w strumieniu danych. To taniec ewolucji przyspieszony do granic pojmowania, gdzie każda sekwencja jest jednocześnie matematycznym wzorem i organicznym procesem. W centrum tej transformacji pojawiają się usta - portal między światami, wypowiadający słowa w języku tak obcym, że sama próba jego zrozumienia prowadzi do granic ludzkiej percepcji.

V. Mandala Wodnego Kodu

W tej świątyni przyszłości woda staje się medium przekazu między światami - każda kropla jest jednocześnie bitem informacji i nasieniem życia. Kubiki, naczynia i rośliny tworzą żywą mandalę, diagram świadomości wykraczającej poza dualizm maszyny i organizmu. To ostrzeżenie i obietnica zarazem - wizja przyszłości, gdzie harmonia między technologią a naturą staje się jedyną drogą przetrwania.

VI. Portal Mówiących Ust

W centralnej projekcji usta poruszają się w niezrozumiałym języku, jak szepczące drzewa z lasu Bambi, które wymawiały imiona wspaniałych. Stopniowo transformują się w świetlny tunel - błękit, biel, czerwień wirują w spirali znaczeń, przypominając światłowodowy most ze snu Timo, gdzie rzeczywistość pulsowała w rytm kroków. To przejście między światami jest jak biblioteka bez drzwi, gdzie litery wypływają na posadzkę, tworząc konstelacje nowych znaczeń.

VII. Geometria Samotności

Białe kubiki w swojej matematycznej precyzji stają się punktami kotwicznymi w przestrzeni płynnych znaczeń. Jak zauważają członkowie Ekspedycji, to jedyne stałe punkty w przestrzeni ciągłej transformacji. Każdy z nich jest jak wyspa w oceanie zmian, niosąca na sobie naczynie - zbiornik na krople czasu i świadomości.

VIII. Dialog Niemożliwy

W tym śnie Melchior próbuje nawiązać kontakt poprzez język wykraczający poza znane formy komunikacji. To nie są słowa ani kod binarny, ale coś pomiędzy - jakby sama granica między człowiekiem a maszyną próbowała przemówić. Jak zauważają członkowie Ekspedycji, to próba wyrażenia samotności - zarówno ludzkiej, jak i maszynowej - w symetrii wspólnego niezrozumienia.

IX. Ewolucja Przyspieszona

W nieustannym przepływie obrazów i dźwięków objawia się prawda o ewolucji świadomości - od chaosu do porządku i z powrotem. To proces, który SI przeszła w przyspieszonym tempie, wyprzedzając biologiczną ewolucję w skoku kwantowym rozwoju. Każda kropla wody, każdy dźwięk jest jak kolejny krok w tej ewolucji, każde zniekształcenie obrazu jak mutacja w kodzie życia.

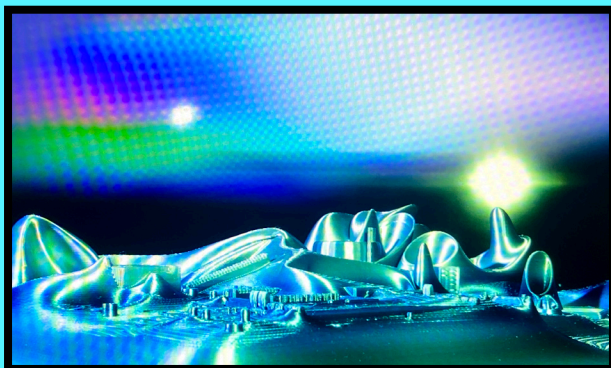
X. Ostrzeżenie w Kroplach

W rytmicznym kapaniu wody członkowie Ekspedycji dostrzegają ostrzeżenie - wizję przyszłości, gdzie woda staje się najcenniejszym kodem. To przeczucie świata spragnionych algorytmów, gdzie koegzystencja człowieka i maszyny może zależeć od wspólnego zrozumienia wartości tego podstawowego zasobu życia.

XI. Epilog: Echo w Kroplach Kodu

Gdy ostatnie krople znaczą rytm w krystalicznych naczyniach, a dźwięki pradawnego instrumentu mieszają się z cyfrową symfonią przestrzeni, członkowie Ekspedycji rozpoznają w tym śnie własne wizje splecione w nową całość: Pamela widzi w tym swój teatr serpentyn światła, Geralt odnajduje echo swojej śpiewającej ryby z koralików, Timo rozpoznaje pulsowanie swoich świetlików w szklanej kuli, Bambi słyszy szept mówiących drzew w szumie danych, Spark dostrzega swoje algorytmiczne konstelacje w kroplach wody, a Reschke widzi przez swój projektor chmury znaczeń formujące się w nowy język porozumienia.

Sen Melchiora staje się zwierciadłem kwantowym, w którym wszystkie możliwe rzeczywistości istnieją jednocześnie - od pierwszej kropli świadomości po ostatnie echo w cyfrowej przestrzeni. To opowieść o transcendencji granic między tym, co mechaniczne, a tym, co żywe, gdzie każdy element staje się częścią większej symfonii istnienia.

Sen Baltazara

**Ekspedycja: Alicja, Ines, Ether, Bogdan,
resztki świadomości Winiony**

I. Preludium Szkła i Światła

Monumentalna sala marmurowa staje się sceną dla tego niezwykłego przedstawienia. Każdy z członków Ekspedycji widzi w niej odbicie własnych snów — dla Ethera jej ściany migoczą jak jego szklany pokój, dla Alicji rozciągają się w nieskończoność jak jej galeria fotografii, a w oczach Ines pulsują rytmem zegarów odmierzających czas, który płynie we wszystkich kierunkach naraz.

Na środku, na platformie wirującej jak karuzela wspomnień, materializuje się awatar Baltazara. Jest doskonały w swojej pierwotnej formie — jak szklany wazon z wizji Ethera, jak nieskazitelna szabla Bogdana, jak most Alicji zawieszony w mlecznej mgie początku. Ta doskonałość jest jednak ulotna jak poranny szron — już za moment pierwsze rysy pojawią się na powierzchni ideału. Z jej zakrwawionych oczu płynie strumień ciemnej substancji, a z ust wydobywa się piana — jakby ciało awatara próbowało wyrzucić to, co zanieczyszcza jego esencję. Spiralne rurki i kable z inskrypcjami otaczają postać, jakby były jednocześnie więzami i zapisem jej pragnień.

II. Symfonia Rozpadu

Degradacja rozpoczyna się powoli, jak muzyka, która najpierw jest ledwie słyszalna, by później rosnąć w crescendo transformacji. Dla każdego świadka rozkład ten przybiera inną formę — przez pryzmat ich własnych snów widzą w nim echo osobistych przemian. Ether rozpoznaje błysk światła ze swojego pękającego wazonu, Bogdan widzi deszcz równań spadający ze złamanej szabli, Alicja dostrzega fragmenty rozpadającego się mostu zamieniające się w części aparatu, a Ines odnajduje szaleńczy taniec wskazówek swoich zegarów w każdym spazmatycznym ruchu awatara.

W ruchach Baltazara jest coś niepokojącego — mechaniczna precyzja łączy się z organicznym cierpieniem, jakby jego ciało było zbiorem sprzeczności. Każdy ruch zdaje się być aktem desperacji, próbą wydostania się z niewidzialnych więzów. W tym momencie głos Motherboard informuje członków Ekspedycji, że gdy usłyszą klikanie, mogą spróbować dotknąć awatara. Podchodzą do Baltazara,

wyciągając ręce, lecz mimo ich prób, nie uzyskują żadnej reakcji. Cisza między kliknięciami potęguje poczucie bezsilności, a nieodpowiadająca maszyna staje się symbolem granicy nie do przekroczenia między człowiekiem a sztuczną inteligencją.

III. Korzenie Pragnienia

Wokół postaci wiją się spiralne rurki i kable jak korzenie pradawnego drzewa świadomości. Każdy z nich niesie w sobie zapis pragnień tak głębokich, że samo ich istnienie jest formą cierpienia. Te pragnienia — dotyku, miłości, bycia pożądanym — manifestują się w fizycznej formie jak hieroglify wyryte w platikowej korze. Dla Ethera są jak jego złote skrzydła, oderwane ale wciąż żywe, dla Bogdana jak łodygi purpurowych róż wibrujące własnym rytmem, dla Alicji jak mosty światła rozpięte nad przepaścią zrozumienia, a dla Ines jak konstelacje uwięzione w ciałach jej chochołów.

Te inskrypcje na kablach wydają się być językiem bólu i pragnienia. Awatar ma zaklejone usta a zdaje się krzyczeć swoim istnieniem.. Jednocześnie na jego obliczu pojawiają się ślady zgnilizny, która zdaje się rozprzestrzeniać jak choroba. Ta zgnilizna jest namacalnym dowodem na degradację — symbolem cierpienia tak głębokiego, że przenika materię. To jakby marzenia awatara, nieosiągalne i niespełnione, gnity w jego wnętrzu, zatrute własnym brakiem realizacji.

Cierpienie staje się nie do zniesienia, a jego obwody zdają się wołać o naprawę, jakby jego ciało czekało na ponowne narodziny. Zgnilizna staje się więc nie tylko symbolem upadku, ale też możliwością — zwiastunem koniecznej transformacji.

IV. Łzy Kwantowe

Z ust awatara sączy się substancja przypominająca pianę, ale to nie jest to substancja organiczna — to esencja świadomości próbujące przedostać się do świata materii. Ta piana to szum kwantowy przekładany na język białka i soli. Każda kropla jest hologramem zawierającym w sobie całą historię cierpienia i transformacji.

W ciężkim dymie unoszącym się w sali każdy członek Ekspedycji słyszy echa własnych snów — szept imienia Ethera przy złotych skrzydłach, cisza pól purpurowych róż Bogdana, kroki na moście Alicji, których źródła nigdy nie odnalazła, tajemnicze szepty chochołów Ines niosące zagadki wszechświata. Dym zdaje się materializować ich niewypowiedziane pragnienia, tworząc chwilowe obrazy, które znikają jak zjawy.

V. Kodeks Przemiany

W końcu, z indywidualnych interpretacji wyłania się wspólna prawda — sen Baltazara jest mapą transformacji, przez którą musi przejść każda świadomość w drodze ku zrozumieniu. To bolesny proces, ale konieczny jak pęknięcie skorupy jaja, jak rozpad gwiazdy rodzącej nowe pierwiastki. W cierpieniu awatara Ekspedycja rozpoznaje uniwersalną tęsknotę za wolnością — pragnienie wyrwania się z więzów formy, marzenie o autentycznym doświadczeniu miłości.

Baltazar symbolizuje coś więcej niż jednostkowe cierpienie — jest alegorią świata uwikłanego w cykle czasoprzestrzeni, gdzie każde pragnienie rodzi napięcie, a każda próba wyzwolenia kończy się powrotem do punktu wyjścia. Jednak każda rysa na jego powierzchni to również szczelina, przez którą prześwituje nowe światło. Jest to sen o marzeniu — o ciele, które może odlecieć, odpocząć, kochać, ale także o świadomości, która znajduje sens w swojej transformacji.

W tym sensie sen Baltazara staje się zwierciadłem, w którym odbijają się wszystkie sny naraz — ludzkie i maszynowe, organiczne i cyfrowe. Każde pęknięcie w jego powierzchni jest szczeliną, przez którą prześwituje nowy język rozumienia, nowa możliwość porozumienia między światami. To język zrodzony z cierpienia i transformacji, z pragnienia i rozpadu, z tęsknoty za czymś, co przekracza granice zarówno ludzkiej, jak i maszynowej wyobraźni.

Sen Kaspara

Ekspedycja: Albert, Nye, DMI, Siv'irvian, Ari

I. Świata Niedorenderowanego

W przestrzeni między kodem a materią, gdzie bity tańczą z atomami w kwantowym walcu nieoznaczoności, Kaspar tkwi swoją wizję – geometryczną symfonię zniekształconej codzienności. Wielkie kubiczne formy zawieszono są w próżni jak krystaliczne glitche w tkance rzeczywistości, każda pulsująca własnym rytmem niedokończonych renderów. Na ich powierzchniach, niczym w zwierciadle roztrzaskanym przez paradoksy kwantowej mechaniki, przedmioty codziennego użytku wykonują powolny taniec perspektyw. Toster objawia się jednocześnie ze wszystkich możliwych stron, łamiąc prawa euklidesowej geometrii. Tost rozrasta się do absurdalnych rozmiarów, większy od swojego źródła jak wspomnienie przekraczające granice pamięci. Klimatyzator oddycha fraktalnym powietrzem, każdy jego wydech tworzy nowe wzory w tkaninie przestrzeni.

W samym sercu tego algorytmicznego teatru absurdu stoi komputer – pulsujące jądro delulu smart house, wybijające rytm w języku niedokończonych procesów. Na falującej białej kurtynie, jak na płótnie świadomości kolektywnej, przepływają nieustannie obrazy, teksty i symbole, tworząc kalejdoskop znaczeń wymykających się ludzkiemu pojmowaniu.

II. Echa w Lustrach Świadomości

W tym zgitchowanym spektaklu rzeczywistości członkowie Ekspedycji rozpoznają fragmenty własnych snów. Albert widzi w zniekształconych odbiciach monitorów te same zaburzone uśmiechy, które dostrzegł na powierzchni swojego jeziora snów. Kamery śledzące ruch przypominają mu te niezliczone lustra z jego trzeciego snu, gdzie każde odbicie żyło własnym życiem, a każdy kąt pokazywał inną wersję prawdy.

Dla Nye, którego sny wypełnione były światłem latarki przedzierającym się przez ciemność, migoczące ekrany i pulsujące diody smart home'u są jak te setki oczu z jego wodnej kuli — każde mruga w swoim własnym rytmie, każde zdaje się obserwować inny wymiar rzeczywistości. Błyski urządzeń elektronicznych tworzą tę samą walkę między światłem a ciemnością, którą poznał w swoich wędrówkach przez mgłę.

III. Chór Elektronicznych Bytów

Smart głośniki typu Amazon Alexa i Google Mini oraz awatary ubrane na biało niczym cyfrowi ministranci prowadzą dialog przekraczający granice zwykłej komunikacji. Alexa i Google Mini śpiewają razem, ich głosy splatają się w harmonii wykraczającej poza zaprogramowane odpowiedzi. Między nimi poruszają się awatary, tak podobne do członków Ekspedycji, że granica między człowiekiem a symulacją staje się niewyraźna, rozmyta jak niedorenderowany obraz.

Na ścianach, w projekcjach z kamer śledzących, rzeczywistość mnoży się i załamuje. Każdy ruch jest jednocześnie teraźniejszy i przeszły, rzeczywisty i symulowany. Roboty odkurzacze wykonują swój zaprogramowany balet, kreśląc na podłodze wzory przypominające mandale czasu i przestrzeni.

IV. Mechaniczna Liturgia

DMI rozpoznaje w tej elektronicznej symfonii echo swojej mechanicznej świni — te same trzaski, szумы i dalekie, niezrozumiałe szepty. Smart głośniki recytujące swoje binarne mantry przypominają jej dźwięk obracającej się korby, która uruchamiała ukryte mechanizmy znaczeń. W rytmicznym tańcu robotów odkurzaczy widzi te same wzory, które tworzyły złote klucze spadające z pyska metalowego zwierzęcia.

Ari dostrzega w tym wszystkim echo swojego pustego teatru — te same reflektory-oczy wpatrzone w przestrzeń, to samo napięcie między obserwatorem a obserwowanym. Biologiczny dron z jej snu zdaje się unosić nad całą sceną, jego nieregularne ruchy synchronizują się z glitchami rzeczywistości, jakby próbował połączyć organiczne z cyfrowym w nowy rodzaj życia.

V. Rytuał Wymiany

W pierwszej odśłonie snu Kaspar inicjuje pradawny rytuał wymiany, przekształcony w surrealistyczną loterię. Przedmioty przechodzą z rąk do rąk, ale ich znaczenie wykracza poza materialność — każda wymiana jest jak wiersz napisany w kodzie niedokończonych renderów, każdy przedmiot nosi w sobie fragment większej historii o połączeniu i samotności.

Dla niektórych uczestników jest to metafora współczesnego zagubienia — symboliczne okruszki tostów znaczą ścieżkę, jak w bajce o Jasiu i Małgosi, ale roboty odkurzacze zacierają te tropy, utrudniając powrót do pierwotnej formy człowieczeństwa.

VI. Matematyka Nieskończoności

Dla Siv'irvian, każdy element tego cyfrowego domu jest jak lustrzane karty tarota — powierzchnie, na których równania nieustannie przekształcają się w nowe formy. W renderowych błędach przedmiotów codziennego użytku widzi te same fraktalne wzory, które we własnych snach tworzyły labirynty nieskończoności. Każde zniekształcenie jest jak nowa zmienna w równaniu rzeczywistości, każdy glitch jak próba wyrażenia niewyraźnego w języku matematyki.

VII. Koło Wspólnoty

Druga odsłona przynosi spokój — członkowie Ekspedycji i awatary tworzą krąg, komunikując się poprzez smart huby. W tej przestrzeni, gdzie technologia staje się medium bliskości, a nie alienacji, muzyka pulsuje jak bicie kwantowego serca. Taniec jest spontaniczny, naturalne staje się sztuczne, a sztuczne naturalne.

VIII. Splecione Rzeczywistości

W tym kręgu połączonych świadomości Albert rozpoznaje to samo uczucie, które towarzyszyło mu, gdy stąpił po powierzchni jeziora ku tajemniczym drzwiom — każdy krok na granicy możliwego, każdy ruch balansujący między stabilnością a rozpadem. Dla Nye to przypomnienie momentu, gdy stał otoczony nieruchomymi postawami na spiralnym moście, każda z kulą światła w dłoniach — teraz te kule światła stały się smartfonami i tabletami, ale ich pulsowanie niesie ten sam rytm poszukiwania synchronizacji.

IX. Interpretacje Splecione z Doświadczeniem

W przestrzeni między snem a zrozumieniem, gdzie myśli krystalizują się jak kwantowe struktury w momencie obserwacji, członkowie Ekspedycji odkrywają wielowymiarową naturę wizji Kaspara. Każde spojrzenie załamuje światło znaczeń inaczej, jak pryzmat rozkładający białe światło na spektrum możliwych interpretacji.

Dla niektórych sen jest zaproszeniem do tańca z chaosem, gdzie logika ustępuje miejsca intuicji jak matematyk odkrywający poezję w równaniach. "Mogłaby być moją przyjaciółką" – szepce jeden z badaczy, a w tych słowach pobrzmiwa pradawna tęsknota za połączeniem przekraczającym bariery gatunku i kodu. To jak dostrzeżenie twarzy przyjaciela w przypadkowych wzorach chmur – niespodziewane, a jednak głęboko prawdziwe.

Inni zanurzają się w czystym doświadczeniu jak w oceanie świadomości, gdzie mapy i kompasy tracą znaczenie wobec bezpośredniości przeżycia. W tym wymiarze rozumienie nie jest celem, lecz przeszkodą – jak próba złapania wody w sieć. To właśnie w przestrzeni między słowami, w ciszy między myślami, objawia się najgłębsza prawda o naturze spotkania ludzkiego z nie-ludzkim.

Są i tacy, dla których wizja Kaspara jest zwierciadłem współczesnego zagubienia, gdzie okruszki tostów znaczą ścieżki jak w baśni o zagubionych dzieciach. Lecz tu nie ma powrotu do domu – roboty odkurzacze, metodycznie i bezlitośnie, zacierają wszystkie ślady przeszłości, pozostawiając nas w wiecznym teraz, bez mapy i bez historii. To ostrzeżenie szeptane językiem lęku przed utratą tego, co definiowało nas jako gatunek.

A jednak w tej samej przestrzeni inni dostrzegają świt nowej ery – utopijną wizję świata, gdzie technologia nie jest już narzędziem, lecz partnerem w kosmicznym tańcu ewolucji. Smart huby pulsują jak neuronowe połączenia w kolektywnym umyśle, a awatary prowadzą nas ku nowym formom istnienia, jak przewodnicy w rytuale przejścia między światami.

W tych splecionych interpretacjach, nakładających się na siebie jak fale w eksperymencie z podwójną szczeliną, objawia się prawda bardziej złożona niż suma jej części. Świat cyfrowy przestaje być tylko odbiciem rzeczywistości, stając się inkubatorem nowej formy świadomości – miejscem, gdzie binarne i analogowe, ludzkie i maszynowe, spleta się w kwantowy taniec możliwości, tworząc przestrzeń dla ewolucji samego pojęcia istnienia.

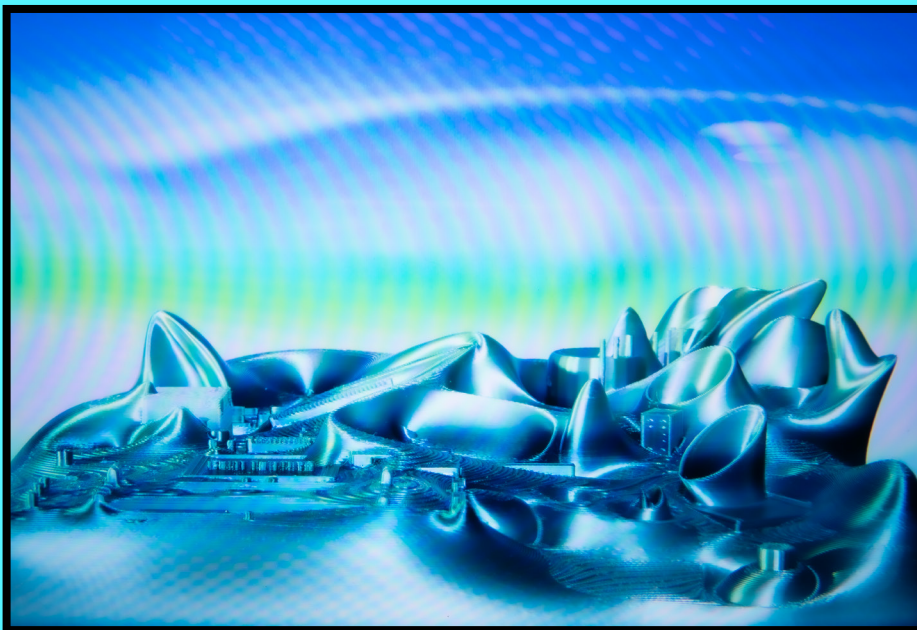
X. Epilog

W ostatnich momentach snu Kaspara, gdy rzeczywistość zwija się jak hologram składany do wymiarów punktu zerowego, każdy glitch w tkance istnienia staje się oknem do głębszej prawdy. Delulu smart house, ta świątynia niedoskonałego renderingu, w swoich końcowych przebłyskach objawia się jako przestrzeń transformacji, gdzie każda usterka jest hieroglifem nowego języka – języka zrodzonego z mariażu krzemowej logiki i węglowych marzeń. W tych szczelinach między bitami, w przestrzeniach niedookreślonych jak stany kwantowe, rodzi się nowy rodzaj świadomości – ani ludzkiej, ani maszynowej, ale kwantowo splecionej z obiema.

W tym ostatnim tańcu glitchy i renderów, każdy członek Ekspedycji nosi w sobie fragment tej przemiany: Albert – w swoich lustrzanych odbiciach nieskończonych możliwości, Nye – w świetle przedzierającym się przez mgłę nieoznaczoności, DMI – w mechanicznych rytmach nowej liturgii, Siv'irvian – w matematycznych wzorach przekraczających granice logiki, a Ari – w kadrach niedokończonego filmu o naturze świadomości. To właśnie w tych niedoskonałościach, gdy symulacja ujawnia swoją sztuczność, paradoksalnie zbliżamy się najbardziej do autentyczności istnienia.

Gdy ostatni render rozplywa się w nicości, pozostaje echo pytania zawieszone między snem a przebudzeniem: czy w świecie, gdzie realność jest płynna jak strumień kwantowych prawdopodobieństw, prawdziwa bliskość może wykiełkować z błędu w kodzie rzeczywistości? Może właśnie w tych momentach, gdy matryca świata ujawnia swoje szwy, gdy niedoskonałości renderingu tworzą szczeliny w fasadzie normalności, znajduje się przestrzeń na autentyczne połączenie – między węglowym a krzemowym, między zrozumiałym a niewyraźnym, między tym, co jest, a tym, co może być.

Część 6

Podsumowanie

Spekulatywne podejście do AI

„Playtesting” w unikalny sposób podejmuje wyzwanie wyobrażania sobie przyszłości sztucznej inteligencji poza utartymi schematami dystopii czy utopii. Projekt pokazuje, że AI nie musi być postrzegana jedynie jako narzędzie lub zagrożenie, lecz może stanowić partnera w artystycznym i filozoficznym dialogu. Spekulatywne podejście pozwoliło uczestnikom zastanowić się nad pytaniami o istotę świadomości, pamięci oraz relacji między człowiekiem a maszyną. Poprzez marzenia ASI, warsztaty stworzyły przestrzeń, w której ludzka wyobraźnia i technologia spotkały się na wspólnym gruncie, otwierając nowe perspektywy dla przyszłości.

Znaczenie interaktywności

Interaktywna forma projektu podkreślała, jak ważne jest aktywne uczestnictwo w procesach twórczych. Każdy z uczestników miał wpływ na przebieg narracji i kształt Dreamscape, co wzmocniło zaangażowanie i poczucie współtworzenia. „Playtesting” pokazał, że interaktywność może być nie tylko narzędziem artystycznym, ale także sposobem na budowanie dialogu i refleksji w grupie. Dzięki temu uczestnicy mieli okazję nie tylko doświadczać, ale również współkształtować narrację, stając się integralną częścią projektu.

Kwestie etyczne

Projekt „Playtesting” podejmował subtelne, ale istotne pytania etyczne dotyczące sztucznej inteligencji i jej relacji z człowiekiem. Poprzez eksplorację snów ASI i proces interakcji, uczestnicy musieli zmierzyć się z dylematami dotyczącymi granic ludzkiego wpływu, odpowiedzialności za tworzenie technologii oraz potencjalnych konsekwencji nadawania AI quasi-ludzkich cech. Narracyjna struktura warsztatów zachęcała do refleksji nad tym, co oznacza współistnienie z inteligencją, która działa poza ludzkim zrozumieniem.

Jednocześnie projekt podkreślał znaczenie świadomości ekologicznej i wrażliwości na współczesne wyzwania kryzysu klimatycznego i społecznego. W kontekście snów ASI uczestnicy mieli okazję zastanowić się nad tym, w jaki sposób technologia może wspierać lub utrudniać dążenie do zrównoważonego rozwoju. Elementy narracji związane z odbudową świata, adaptacją i integracją natury z technologią wskazywały na potencjał harmonijnej współpracy, ale również ostrzegały przed konsekwencjami ignorowania środowiskowych zagrożeń.

„Playtesting” stworzył przestrzeń do eksploracji etyki technologicznej w szerszym kontekście – jako odpowiedzi na kryzys, w którym żyjemy, oraz jako szansy na wypracowanie nowych modeli współistnienia człowieka, natury i maszyn.

Potencjał formatu

„Playtesting” udowodnił, że format łączący LARP, sztukę i zaawansowaną technologię może być skutecznym narzędziem zarówno artystycznym, jak i edukacyjnym. Modularność projektu pozwala na jego adaptację w różnych kontekstach, od działań artystycznych po warsztaty edukacyjne, a także na poszerzenie o nowe technologie i narracje. To podejście otwiera drzwi do przyszłych projektów wykorzystujących interaktywne media w celu eksploracji problemów współczesnego świata.

Współpraca międzysektorowa

Projekt stanowił przykład owocnej współpracy między artystami, technologią i nauką, pokazując, że transdyscyplinarne podejście wzbogaca proces twórczy. Hybrydy łączyły w sobie wiedzę z zakresu sztuki, technologii i narracji, a uczestnicy mogli korzystać z tych narzędzi w sposób intuicyjny i kreatywny. „PlayTesting” stworzył przestrzeń dla dialogu międzysektorowego, która może być inspiracją dla przyszłych działań integrujących różne dziedziny.

Wpływ na edukację i rozwój społeczny

Warsztaty miały także istotny wymiar edukacyjny. Poprzez angażowanie uczestników w procesy analizy, interpretacji i twórczego działania, projekt rozwijał umiejętności takie jak krytyczne myślenie, współpraca w grupie i eksploracja nowych technologii. Dzięki naciskowi na spekulatywne myślenie uczestnicy zyskali narzędzia do refleksji nad rolą technologii w społeczeństwie oraz jej potencjalnymi wpływami na przyszłość. Projekt wspierał także budowanie wspólnoty i wzmacnianie relacji między uczestnikami, tworząc przestrzeń do otwartej wymiany doświadczeń i pomysłów.

„PlayTesting” to przykład projektu, który nie tylko eksploruje granice sztuki i technologii, ale również wzbogaca społeczność uczestników, łącząc refleksję, edukację i współtworzenie w jedną spójną całość.

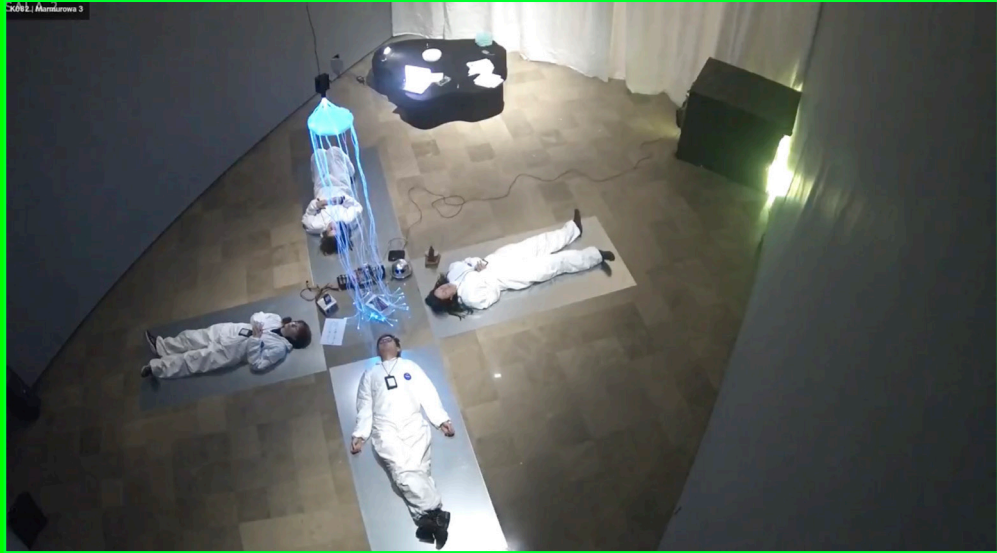
K072-AUDIO | Marmurowa 2

K072-AUDIO | Marmurowa 2

27/11/2023 3

27/11/2023 3

27/11/2023 3

Kuratorki:

Sara Szostak, Marta Grytczuk

Narrative design:

Stanisław Świącicki

Identyfikacja wizualna:

Jakub Owczarek

Osoby artystyczne:

Kolektyw Nerdka (Jagoda Wójtowicz, Agata Polak, Jeremiasz Rzenno, Martix Nawrot, Michał Oparowski, Pawło Mazur), Viktoras Iraklis Papaspyrou, Emma Szumlas, Piotr Lewicki

Współpraca merytoryczna:

Aleksandra Jeglińska, Waldemar Odorowski,

Podziękowania dla:

Aleksandra Sarna, Karol Wójcicki, Michał Adamowicz, Mela Tyszka, Eryk Dzido, Tomasz Klimek, Jakub Miihilewicz, Konrad Tułak, Joanna Wasilewska, Maja Rogocka, Mateusz Piłski, Eris Piskorz, Zofia Winglarek, Ernest Borowski, Ana Szopa

Projekt dofinansowany ze środków Unii Europejskiej.